

עפ"ת 27350/01/23 - גמאל חמוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 27350-01-23 חמוד נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90211008256

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	גמאל חמוד
	ע"י ב"כ עוה"ד ש' בלומנפלד
נגד	מדינת ישראל
משיבה	ע"י פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

פסק דין

המערער השיג בערעור על הרשעתו בהכרעת הדין מיום 30.10.22 (להלן: **הכרעת הדין**), ולחילופין על חומרת עונש הפסילה מלנהוג בגזר הדין מיום 12.12.22 (להלן: **גזר הדין**), שניתנו בבית משפט לתעבורה בחיפה בתת"ע 4831-10-18.

רקע וההליכים

1. בכתב האישום אשר הוגש לבית משפט קמא נטען, כי ביום 27.7.18 בשעה 2:50 המערער נהג ברכבו הפרטי בהיותו שיכור, בכך שבדגימת אויר נשוף שביצע המערער נמצא כי ריכוז האלכוהול בליטר אחד של אויר נשוף הינו 690 מיקרוגרם, העולה על ריכוז של 240 מיקרוגרם שנקבע בפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: **פקודת התעבורה**) ובתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: **תקנות התעבורה**).
בכתב האישום יוחס למערער ביצוע עבירת נהיגה בשכרות לפי סעי' 62(3), 64ב(א)(3) ו- 39א לפקודת התעבורה ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה.

2. בדיון מיום 15.6.21 המערער כפר, למעט בעניין נהיגתו, בכל המיוחס לו בכתב האישום. בעקבות עמדה זו התקיימו דיונים שבגדרם נשמעו ראיות הצדדים. בתום פרשת התביעה ובפתח דיון ההוכחות שהתקיים ביום 14.12.21 צוין בפרוטוקול כלהלן:

"ב"כ הנאשם:

" אבקש שחברתי תבהיר אם בדעת המאשימה לבקש להרשיע את הנאשם בדברים מעבר לכתוב בכתב

עמוד 1

האישום.

ב"כ המאשימה:

אין לנו כוונה להרשיע את הנאשם בעבירות או בעובדות שלא רשומות בכתב האישום. " (ע' 19 ש' 15 לפרו').

הכרעת הדין

3. ביהמ"ש קמא סקר בהרחבה את הראיות והעדויות שהובאו בפניו וקבע כי המשיבה לא הוכיחה מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירה שיוחסה למערער בכתב האישום (להלן: **עבירת הנהיגה בשכרות**).

ביהמ"ש קמא מצא, כי למערער בוצעו שתי בדיקות ינשוף, הראשונה בשעה 03:19 שלא ניתן היה להשלימה עקב הימצאות אלכוהול בפה, ובדיקה שניה בשעה 03:41. מהראיות שהובאו נקבע, כי באשר לבדיקה השנייה, עליה סמכה המשיבה, לא ניתן לקבוע ברמת ההוכחה הדרושה בפלילים כי לפני ביצועה השוטרים השגחו כי המערער לא יפר את הדרישות לתקינות תוצאת הבדיקה לעניין הימנעות משתיה, אוכל ועישון. מה גם שהמערער העיד, כי בין שתי הבדיקות הוא כן עישן ושתה מיץ ובדבריו אלה ביהמ"ש קמא נתן אימון. מכאן, נקבע כי על יסוד בדיקת הינשוף השנייה לא ניתן להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה בשכרות.

4. יחד עם זאת נקבע, כי יש להרשיע את המערער בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה (להלן: **העבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים**) וזאת נוכח ריח חזק מאוד שנדף מפיו של המערער עת עוכב כמפורט בדו"ח ההזמנה לדין (ת/7); ועוד, כמצוין בדוח הפעולה באכיפת איסור נהיגה (ת/8), התנהגות המערער הייתה רדומה והוא נכשל במבחני המאפיינים בכך שעמידתו לא הייתה יציבה והוא התנדנד, ובהליכתו על קו המערער לא הצליח להצמיד את העקב לבוהן וגם במבחן הבאת האצבע לאף המערער התנדנד והחטיא את האף. חיזוק לאמור, כך נקבע, ניתן גם למצוא בדברי המערער עצמו אשר הודה בפני השוטר בשיחה הראשונה (ת/8) כי שתה כוס אחת של וודקה כשעה לפני כן, דבר שאשר גם במסגרת חקירתו בפני ביהמ"ש.

5. ביהמ"ש קמא סקר בעניין זה את הפסיקה לפיה בדיקת מאפיינים והתרשמות השוטרים משקפים מבחנים אובייקטיביים וסובייקטיביים לבחינת שכרותו של אדם, וכי על יסוד ראיות אלו ניתן להוכיח נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים ואף נהיגה בשכרות גם ללא הסתמכות על בדיקה מדעית.

6. ביהמ"ש קמא התייחס לסע' 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב, התשמ"ב-1982] (להלן: **החסד"פ**) וקבע בעניין זה כי ביהמ"ש אינו כבול להצהרת המשיבה במהלך הדיון כי אין לה כוונה לעתור להרשעת המערער בעבירות או בעובדות שלא רשומות בכתב האישום, שכן נוכח הוראת סע' 184 לחסד"פ שעה שביהמ"ש נחשף לחומר הראיות, יש באפשרותו להרשיע את הנאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מעובדות אלה.

ביהמ"ש קמא הוסיף, כי חומר החקירה הועבר לעיונו של ב"כ המערער מבעוד מועד; במהלך שמיעת הראיות ניתן לו מספר הזדמנויות להתגונן גם באשר לעבירה זו; היה באפשרותו לחקור את השוטר שערך את בדיקת המאפיינים

באשר לממצאי הבדיקה וכן לחקור את המערער בחקירה חוזרת לאחר שב"כ המשיבה שאלה את המערער שאלות באשר לבדיקת המאפיינים בחקירתו הנגדית; ב"כ המערער לא העלה במסגרת סיכומיו טענות נגד בדיקת המאפיינים ואף לא כנגד התרשמות השוטרים ואמרות המערער.

7. לפיכך, החליט בימ"ש קמא לזכות את המערער מעבירת נהיגה בשכרות שיוחסה לו בכתב האישום ולהרשיעו בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי תקנה 26(2) לתקנות התעבורה.

גזר הדין

8. בימ"ש קמא התייחס לחומרת העבירה שביצע המערער ועמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהלות המערער, כגון סיכון ביטחונם של הנוסעים ברכב והולכי הרגל. בימ"ש קמא מצא, כי מתחם העונש ההולם כולל רכיב מאסר הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל בן 6 חודשים, שיכול ויורצה בעבודות שירות, רכיב פסילה בפועל הנע בין 3 חודשים ועד 24 חודשים וכן רכיבי ענישה נוספים. ביהמ"ש קמא הזכיר את סעי' 38(1) לפקודת התעבורה, לפיו יש להטיל עונש מינימום של פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים בגין הרשעה על עבירה מן המפורטות בתוספת הראשונה ובכללן נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

9. בבוא ביהמ"ש קמא לקבוע את העונש הראוי בגדרי המתחם, הוא התייחס לעברו התעבורתי של המערער אשר נוהג משנת 2009 הכולל 4 הרשעות קודמות, 3 מתוכן מסוג ברירת משפט, ואחת מהן הינה הרשעה בעבירה דומה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים משנת 2016. כן צוין לחומרה כי בעת ביצוע העבירה בתיק הנדון הייתה תלויה ועומדת כנגד המערער פסילה מותנית בגין הרשעתו בתיק קודם, אשר לא הרתיעה אותו מלנהוג ברכב בעודו נתון תחת השפעת משקאות משכרים; בימ"ש קמא ציין כי אמנם המערער ניהל הליך הוכחות אולם בהכרעת הדין שניתנה הוא זוכה מעבירת הנהיגה בשכרות, ותחת זאת הורשע בעבירה קלה יותר של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, ולכן בימ"ש קמא מצא להתייחס לכך כשיקול לקולה; כן בימ"ש קמא שקל לקולה את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה העומד על למעלה מ-4 שנים ולכך שבמהלך תקופה זו לא צבר המערער לחובתו הרשעות נוספות.

10. מכל אלה, בית משפט קמא הטיל על המערער פסילה בפועל למשך 6 חודשים, במצטבר להפעלת פסילה מותנית בת 3 חודשים בתיק תת"ע (חי') 6687-03-14 (גזר הדין ניתן ביום 6.10.16), כך שסה"כ ירצה המערער 9 חודשי פסילה בפועל. מעונש הפסילה ינוכו 30 ימי פסילה מנהלית; פסילה על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים; מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים וכן קנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

11. לטענת המערער, שגה בימ"ש קמא עת קבע כי ניתנה למערער הזדמנות סבירה להתגונן מפני הרשעתו בעבירת נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. לגישת המערער, לא ניתן היה לעשות שימוש בסמכות הקבועה בסעיף 184 לחסד"פ מהטעמים הבאים:

א. הצהרת ב"כ המשיבה בדיון מיום 14.12.21 לפיה אין בכוונתה לעתור להרשעת המערער בעבירות שלא הוזכרו בכתב האישום - הצהרה שגם מקימה השתק שיפוטי בפני המשיבה, או לפחות מטיל על ביהמ"ש חובה להסביר מדוע סטה מהסכמות הצדדים.

ב. הקו המנחה לבדיקת "אפשרות סבירה להתגונן" אינה שאלת העברת חומר החקירה כפי שקבע בימ"ש קמא, אלא שאלת בחירת קו ההגנה. במקרה דנן קו ההגנה של המערער כוון כולו לעניין עבירת הנהיגה בשכרות בלבד.

לטענת המערער, במידה והייתה עולה אפשרות להרשיעו על סמך בדיקת המאפיינים הרי שקו ההגנה היה משתנה לחלוטין. כך, למשל, המערער היה שואל את השוטר בחקירתו הנגדית האם הוזנה המערער כי זכותו לסרב לביצוע בדיקה זו, וכי הסירוב לא ישמש נגדו כראייה?; כן המערער היה טוען כי בדיקת המאפיינים היא דומה לחיפוש ואם אין הסכמה מדעת לעריכתה הדבר מוביל לביטולה. כן המערער היה מעלה את הטענה, כי לא הוסברה לו זכותו להיוועץ עם עו"ד לפני ביצוע בדיקה זו. אולם מאחר שהמשיבה הצהירה שלא תבקש להרשיעו בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, הרי המערער לא הציג קו הגנה נוסף.

כן נטען, כי מאחר וקווי ההגנה בין עבירת נהיגה בשכרות ועבירת נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים כלל אינם חופפים, הרי שכלל ה"גדול מכיל הקטן" החל לעניין שימוש בסעיף 184 לחוק חסד"פ אינו רלוונטי במקרה דנן.

12. לחילופין נטען, כי באשר לעונש הפסילה בפועל, שגה בימ"ש קמא עת לא נתן משקל לעובדה שהמערער זוכה מעבירת הנהיגה בשכרות לאחר שניהל הליך הוכחות דבר המצדיק הקלה בעונשו או לכל הפחות להסתפק בהטלת פסילה המינימום העומדת על 3 חודשים.

כן נטען, כי בימ"ש קמא שגה גם בכך שראה להפעיל את הפסילה על תנאי במצטבר; שכן יוצא, כך נטען, כי בפועל נשקלה העבירה הדומה מעברו לחובתו פעמיים הן לצורך הטלת פסילה למשך 6 חודשים העולה על פסילת המינימום והן בהפעלת הפסילה על תנאי במצטבר.

13. מנגד, בדיון שהתקיים בפניי המשיבה סמכה על ניתוחו ומסקנותיו של ביהמ"ש קמא. נטען כי הצהרת המשיבה לא כובלת את שיקול דעתו ולא מבטלת את סמכותו של ביהמ"ש לפי סעי' 184 לחסד"פ. עוד טענה המשיבה, כי בין שתי העבירות בהן עסקינן קיים קשר ענייני והדוק, ועל אף שהמערער כפר בתחילת ההליך קמא גם בבדיקת המאפיינים הרי לא התנגד להגשתה ולא חקר את השוטר שביצע בדיקה זו. לא זו אף זו, נטען, כי בדיקת המאפיינים זכתה לחיזוקים של ממש בהודאת המערער כי שתה אלקהול לפני נהיגתו וגם מהריח שנדף פיו - ראיות שבכוחן אף לבסס הרשעה גם בעבירה של נהיגה בשכרות.

14. לעניין העונש נטען, כי בשים לב לעברו התעבורתי של המערער הכולל בחובו הרשעה דומה, חומרת העבירה וכלל הנסיבות הרי עונש הפסילה בהחלט סביר ולא מצדיק התערבות. ולעניין הפעלת הפסילה המותנית במצטבר, הרי ביהמ"ש קמא צדק במסקנתו משלא הוצג אף טעם המצדיק סטייה מהכלל בדבר הצטברות העונשים.

דין והכרעה

15. סע' 184 לחסד"פ מתייחס לאפשרות הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום וזו לשונו:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

16. כידוע, "הזדמנות סבירה להתגונן" מחייבת עמידה במבחן כפול: טכני-פרוצדוראלי, בכך שניתנה לנאשם הזדמנות ממשית לחקור עדים ולהביא ראיות; ומבחן מהותי, שניתנה לנאשם הזדמנות לגבש ולהציג קו הגנה ביחס לעבירה בה הורשע: **"כלל, שתכליתו, כאמור, לאפשר לנאשם לגבש קו הגנה מבלי להיות 'מופתע' מהרשעה בעבירה שלא נערך כלל להתגונן מפניה"** (ע"פ 3956/21 ליאת כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 27 (8.9.22)). עוד נקבע בפסיקה, כי לא מוטלת על ביהמ"ש החובה להזהיר את הנאשם בדבר אפשרות הרשעתו בעבירה אחרת על יסוד עובדות שלא בא להן זכר בכתב האישום אלא אם לא קיימת זיקה עניינית הדוקה בין התשתית הנטענת באישום לבין זו ששימשה יסוד להרשעה (ע"פ 4190/13 עידו סמואל נ' מדינת ישראל, פסקאות 88-89 והאסמכתאות שם (18.11.14)). עוד יש להדגיש:

"כפי שצוין לא אחת בפסיקת בית משפט זה, המבחן העיקרי לעניין יכולת ההתגוננות של הנאשם בערכאה הדיונית, הוא בשאלה כיצד היה משתנה קו ההגנה של הנאשם אילו היה יודע מראש את העובדות שיעמדו בבסיס הכרעת הדין [....] על מנת לשכנע את בית המשפט כי לא ראוי היה להרשיעו בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, על המערער להציג קו הגנה קונקרטי שהיה נוקט בו אילו היה יודע בהתאם לאילו עובדות ועבירות יורשע, ולא די בהצגת טענות ערטילאיות." (ע"פ 930/22 אסמא חטיב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (31.7.22))

עוד חשוב להזכיר:

"ככלל, אין דומה מקרה בו מורשע אדם על פי מערכת עובדות חדשות שזיקתה לגרסה העובדתית עליה התבססה האשמה מלכתחילה הינה רפה וקלושה, למקרה בו קיים קשר ענייני הדוק וממשי בין העובדות על פיהן הואשם הנאשם לבין העובדות החדשות שנתגלו במהלך הדיון, ושעליהן נסמכת ההרשעה. במקרה הראשון, הסיכוי להרשעה קלוש; במקרה מן הסוג השני, עשוי בית המשפט להיווכח כי אף שהנאשם לא הועמד, מבעוד מועד, על האפשרות שירשע על פי תשתית עובדתית שונה מזו שעל פיה הואשם, "נמצא כי הוא מתגונן למעשה - ככל שהיה בידו להתגונן לא רק מפני האישום במתכונתו המקורית, אלא גם מפני האישום במתכונת שהיוותה נושא להרשעתו בדין" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 45 (04.09.2007)).

17. סמכות זו נתונה לביהמ"ש ואינה תלויה בעמדת המשיבה - עמדה שאין בכוחה להגביל או לבטל סמכות זו וגם לא לחייב את ביהמ"ש באזהרת הנאשם שעה שקיימת זיקה הדוקה בין התשתית הנטענת באישום לבין זו

ששימשה יסוד להרשעה, כפי עניינו. קבלת גישת המערער בהקשר זה עלולה לרוקן מתוכן את סעי' 184 לחסד"פ ולהופך את הוראת המחוקק לאות מתה, הרי אין הבעת עמדה מפורשות יותר מצד המאשימה מאשר הנטען בכתב האישום, שבו המאשימה סוקרת את העובדות ומציינת את העבירות שהיא מיחסת לנאשם, והצהרה מאוחרת להגשת כתב האישום כי אלו הן העובדות והעבירות המיוחסות לנאשם, לא מוסיפה ולא גורעת מאומה מהכתוב בכתב האישום.

18. סמכות זו נתונה לביהמ"ש ובמקרה זה אני סבור כי הפעלתה הייתה נכונה ואף מדויקת, שכן המדובר בעבירות דומות עד מאוד וביניהן קיים מתחם חפיפה עובדתי רחב וזיקה עניינית ממשית. תקנה 26(2) לתקנות התעבורה אוסרת על נהג כאשר **"הוא נתון תחת השפעת סמים משכרים או משקאות משכרים"** מלנהוג, ואילו בסעי' 62(3) לפקודת התעבורה נקבע כי נהג לא ינהג ברכב כשהוא שיכור. מכאן, שתי העבירות סבות סביב אותה התנהלות של צריכת אלכוהול או סמים מסוכנים לפני ותוך כדי הנהיגה וביסודן עומדת אותה תשתית עובדתית. חפיפה גם קיימת, כפי שנקבע רבות, גם בדרכי ההוכחה. מעבר לבדיקות המדעיות, גם עבירת הנהיגה בשכרות ניתן להוכיח כמו הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בדרך של ראיות כלליות, כגון התנהגות הנהג, התרשמות שוטרים ואנשים אחרים שנכחו במקום, לרבות בדיקת מאפיינים מבלי שנערכה לנהג בדיקה מדעית(רע"פ 5443/12 קלינגר בן ציון נ. מדינת ישראל, פסקה ד (17.7.12); רע"פ 5227/08 מיכל אמדורסקי נ' מדינת ישראל (11.8.08); רע"פ 2964/12 אלון חי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (18.4.12))

דווקא הבקשה אותה הפנה הסניגור למשיבה להצהיר כי אין בכוונתה לעתור להרשעה בעבירה שלא צוינה בכתב האישום, היא הנותנת שלא הייתה כל הפתעה והרשעת המערער בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים הייתה בהחלט צפויה. מסקנה זו זוכה לחיזוק מחומר החקירה שהסניגור קיבל לידי וממנו עולה בבירור כי מפיו של המערער נדף ריח של אלכוהול, האחרון הודה כי שתה אלכוהול לפני נהיגתו, התרשמות השוטר כי המערער היה רדום והתנדנד בעמידתו וגם נכשל במבחן המאפיינים. תשתית עובדתית זו, כפי שהקדמתי, אצור בה פוטנציאל להרשעה בעבירת הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים וגם העבירה של נהיגה בשכרות.

19. ועוד, גם טענתו של המערער כי נמנעה ממנו האפשרות להציג קווי הגנה בזיקה לעבירת הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, אין לקבל. ההרשעה בעבירה זו הייתה צפויה, שכן חומר החקירה כלל תשתית ראיתית שבכוחה להוכיח עבירה זו, ומתחם החפיפה בין שתי העבירות הוא רחב. אף יתרה מכך, התשתית עליה סמך ביהמ"ש קמא בהרשיעו את המערער בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, מהווה נדבך חשוב במארג הראיות שהונחו בפני ביהמ"ש קמא גם בזיקה לעבירת השכרות, ואף, כפי שקדמתי, די בתשתית זו כדי להוכיח, ללא ראיות מדעיות, גם את העבירה שיוחסה למערער מפורשות בכתב האישום:

"שוב ואציין: קבילותו של מכשיר ה"ינשוף" איננה ממין העניין, ככל שבראיות התביעה די כדי להרשיע את המבקש גם בלעדיו. גם בבקשה שבפניי, אלו הם פני הדברים. המבקש הודה בשתיית כוס יין וחצי כוס בירה; הוא כשל בבדיקת המאפיינים; נדף ממנו ריח עז של אלכוהול. כפי שציין אף בית המשפט המחוזי, בכך די כדי להרשיעו, ואין קבילות ה"ינשוף" מעלה או מורידה."
(רע"פ 2420/12 מוסטפא נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (3.4.12); ראו גם רע"פ 3882/12 סקא נ' מדינת ישראל, פסקה ו (4.6.12); רע"פ 1599/12 קליינר נ. מדינת ישראל, פסקה ד (27.2.12)).

אלו הן העובדות שהוכחו גם במקרה זה בפני ביהמ"ש קמא, שראה להרשיע את המערער בעבירה הפחות חמורה על יסוד סמכותו לפי סעי' 184 לחסד"פ, ומהחלטה זו לא ניתן להסיק כי לא ניתנה למערער הזדמנות הוגנת להתגונן (רע"פ 2468/16 משה קיסר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.3.16)). אין זה הגיוני לטעון כי הגנת הנאשם קופחה משלא התמודד עם ראיות שעל בסיסן הורשע בעבירה שונה בהתאם לסעי' 184 לחסד"פ, שעה שראיות אלו נמסרו לידי עוד בתחילת ההליך והם חלק מהותי מהתשתית הראייתית עליה סמכה המשיבה בעתירה להרשיעו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. זה היה המערער עצמו, מתוך בחירה, שהחליט לא להתמודד עם ראיות אלו למרות חשיבותן גם באשר לעבירה של נהיגה בשכרות, לא לחקור את השוטר עושה בדיקת המאפיינים ולא להציג אף קו הגנה אחר בזיקה לראיות אלו. התנהלות זו לא ניתן לזקוף לזכותו ואין להסיק ממנה כי הגנתו קופחה.

20. גם טענתו החלופית של המערער לעניין חומרת העונש אין לקבל. המדובר בעבירה המסכנת חיים של המערער עצמו ואחרים, וחובה בקביעת העונש להעביר מסר תקיף במיוחד למערער שצבר לחובתו עבירה דומה. ביהמ"ש קמא גם צדק בהפעילו את הפסילה על תנאי במצטבר, שכן המערער לא הציג אף טעם, לא כל שכן מיוחד וכבד משקל, שיצדיק את חפיפת הפסילות. מכל אלה, העונש שנקבע סביר ולא מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

21. לאור האמור, אני מורה על דחיית הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, ט"ז שבט תשפ"ג, 07 פברואר 2023, בנוכחות
הצדדים.